

גיל אמצע החיים: הדרמה של האישיות מול המהות

מאת גלי אדר

נקודת אמצע החיים היא אב טיפוס לכל הביוגרפיה האנושית, אב טיפוס שאפיונו מוות ולידה מחדש. כוחות החיים הולכים ונחלשים ומפנים מקום לכוחות העתיד. התייחסות חדשה לעצמנו יכולה לקחת אותנו לגבהים חדשים של רוח, אך בדרך לשם עלינו ללמוד את סוד הוויתור

עם גבר מבוגר ממנה. נישואיה החלו כידידות מצדה ונחוו מצדו כאהבה גדולה, שהפכה עד מהרה לדוקרנית ומייסרת, אהבה שתבעה מדנה התמסרות מוחלטת. היא נשאבה לתוך מערכת זו, מאבדת בהדרגה כל עצמיות, נשאבת לתפקידה כשפחה חרופה, סימביוזה נוראה שבה כל הפרדה נחוות כבגידה. גופה של דנה בגד בה וכל מצוקתה התנקזה לגוף פצוע וחולה. החולי והמצוקה היו אלה שדחפו את דנה לעבודה פנימית-פסיכולוגית, עבודה שתמכה בה, סייעה לה בפיתוח יכולת אסרטיבית והצילה את חייה, בכך שלימדה אותה לעמוד על שלה ולבטא את רצונותיה. מצוקתה הגופנית היוותה לה כל אותה עת תמרור אזהרה לקצה התהום. השינוי היה הדרגתי, יחסי הזוג השתפרו, ומול יכולתה של דנה להתבטא ולעמוד על שלה החל בעלה לסגת ולגלותה מחדש.

אליי הגיעה דנה כשנה לאחר מות בעלה, בתום נישואין שהגיעו בסופם לפיוס ולמחילה. הטריד אותה הניגוד בין רצונה ליצור שוב קשר זוגי, לבין הפחד הגדול להישאב שוב לנתינה האין סופית עד איבוד עצמיות. היא סמכה על האסרטיביות שפיתחה, אך הרגישה כי בעומק נשמתה חבוי רגש אשמה על הצורך שלה לקבל, ופחדה שהוא זה שיכריע את הכף. רגש האשמה היה כה עמוק ומייסר, שדבר מה תבע את פתרונו. בנקודה זו היוותה תמונת האדם העומדת בבסיס הידע הביוגרפי גורם משמעותי בטיפול.

דנה נכנסה לחדר הטיפולים, התיישבה והביטה בי בערנות. "את יועצת ביוגרפית?" שאלה בנימה תוקפנית משהו. "כן, עניתי לה.

"חברתי מרים הפנתה אותי אלייך וסיפרה שעזרת לה," היא אמרה, "אבל מה זה ייעוץ ביוגרפי? איך זה עוזר? בייחוד למישהי כמוני שהייתה כבר אצל כל כך הרבה פסיכולוגים... במה זה שונה מטיפול פסיכולוגי? הבנתי שגם בייעוץ הביוגרפי עיקר הטיפול הוא בדיבור."

הבטתי בתנוחה הדרוכה של גופה, שבו זמנית שידרה גם רכות ופתיחות לקבל. בתוכי עלו כיוונים שונים להסבר, אך מה היא ההתייחסות הנכונה לרגע זה? האם הסבר יהיה ההתייחסות הנכונה? האם לא יהיה בכך סיוע לבריחה למחוזות אינטלקטואלים תודעתיים, במקום הזדמנות להתחיל בעבודה, לשמה דנה הגיעה? "דנה," אמרתי לה כעבור רגע ארוך, "מדוע הגעת? למה נשמתך זקוקה? לשאלתך מהו ייעוץ ביוגרפי אתייחס בעתיד."

דנה הביטה בי מופתעת ופרצה בבכי. הודיתי להדרכה הפנימית שמנעה ממני נפילה למלכודת ההסברים, ויצאתי למסע ארוך עם דנה. מפגש עם אישה אמיצה, בת 45, שהתחנה בגיל צעיר

האני הנצחי והאישיות המשתנה

כיום, התפיסה הרווחת בפסיכולוגיה הממוסדת היא כי מהותו של האדם באה לידי ביטוי באישיותו בלבד, על רבדיה השונים, ובעיקר ברובד הפסיכולוגי: הן בזה הקשור לגוף (דחפים וצרכים), והן בזה הקשור למשאבים נפשיים שונים כגון עמידה בסבל, סף גירוי, התמודדות עם חסרים, יכולת הכלה ונדיבות, וכן לפחדים (למשל מכישלון, נטישה ועוד). היבטים אלו ואחרים, הנכללים תחת הכותרת "הרובד הפסיכולוגי", נחשבים בעידן שלנו כמרכיבי האישיות, והתפיסה היא שהאדם אינו אלא האישיות שלו.

מול תפיסה זו, תמונת האדם העומדת בבסיס הידע הביוגרפי רואה את האדם כישות רוחנית המתגשמת בחומר, שהאני – הניצוץ הרוחי בישות האדם – הוא גרעין מהותה. ומכיוון שהרוח במהותה הנה המקור של האמת והטוב, מאבקה להתגשמות בישות האנושית הוא מאבק למימוש עקרונות אלו בחיי האנוש על פני האדמה.

הייעוץ הביוגרפי רואה את כל נסיבות החיים הפנימיות והחיצוניות כביטוי להיבט הרוחי. בחקירת הרובד הרוחי ובהבנתו, ניתן למצוא את משמעותו של תהליך החיים האינדיבידואלי. חקירה זו מחייבת אינטגרציה בין הרובד הפסיכולוגי לרוחני, תוך הבנה, הלכה למעשה, של חוקי הקרמה ופיתוח מתודות חקירה וטכניקות בחקר הקרמה. הייעוץ הביוגרפי שואף לעורר את האני האינדיבידואלי בישות האדם.

על פי הידע הביוגרפי, בתהליך שמתרחש בעולמות הרוח בין מוות ללידה חדשה, נעשית הערכה ובחינה של המידה שבה, בדרמת החיים, גברו העקרונות של הרוח על הרבדים הנמוכים יותר המרכיבים את האישיות. הבסיס לתהליך זה בעולמות הרוח נקרא קמלוקה, ובו האדם חווה את מה שחוו אנשים במפגשים איתו במהלך חייו הארציים. כל זאת נחוזה לאור החוקיות ששולטת בעולמות הרוח, שהנה מוסרית במהותה. תהליך זה מוביל לדחף לתקן, לפגוש שוב את האנשים שאיתם יש להמשיך את העבודה, הן של תיקון והן של שיתוף פעולה או עזרה. על סמך הדחף לתקן ולעתים גם על סמך הצורך לאזן היבטים מסוימים,

או לרכוש כישורים ויכולות חדשים, נבנית "תוכנית העבודה" לגלגול הארצי הבא, והאישיות היא הביטוי הגלוי לכך. בהסתכלות הביוגרפית, האישיות והאני שניהם מעורבים באבולוציה של כל אדם. ההבדל ביניהם הוא שהאני הנו ההיבט הנצחי, שעובר את האבולוציה גם בתהליכים שמתרחשים בעולמות הרוח, ואילו האישיות משתנה מגלגול לגלגול. אם כן, האישיות עמה מגיע האדם לגלגול זה, אינה אותה האישיות שעטה האני בגלגול הקודם. החוק הבסיסי הוא שהאישיות הפסיכולוגית, אותה ניסונו

בציר הביוגרפי, זמן אמצע החיים הנו נקודת מפנה, נקודה בה יש פוטנציאל או ללידה חדשה, המלווה בהתפתחות רוחנית, או להפך: בנקודה זו גובר המימד הפיזי בחיי האדם, והאדם ממשיך להיאחז בקיים, בגופו ובהרגליו

לאפיין במקצת, מבטאת לטוב ולרע את הקרמה שאיתה באנו לעבוד בגלגול זה. יש נושאים קרמתיים שנלמדים בדרך הקשה, דרך כאב וסבל, פיזי או נפשי, יש שקשורים באופי ובטמפרמנט, שמאוד קשים לשינוי, ויש שנמצאים ברבדים שניתן לתקן על ידי הבנה, מודעות ותובנה.

מודעות לתכנים האינדיבידואליים של האישיות, היא הדרך הטובה ביותר לרכוש תובנה לגבי הגלגולים הקודמים. ההיבטים שניתן לשפר או לאזן מופיעים בחיים אלה כחלקים באישיות, כאשר באחד הגלגולים הקודמים כל היבט כזה היה מרכיב מרכזי. בגלגול הנוכחי, מופיעים היבטים אלה לאחר שעברו בעולמות הרוח את תהליכי העיבוד שאותם תיארונו. תהליך זה נקרא רקפיטולציה. בלעדיו, לא היינו יכולים לפגוש את ההיבטים הדורשים תיקון. הדחף לתיקון מופיע לעתים דרך בוש ורגשי אשמה, ולכן שמור להם מקום מיוחד בעבודת הביוגרפיה. לא מדובר באשמה מופנמת או בהתניה, אלא ברגש המבטא את היכולת האנושית הבלעדית לחוות ייסורי מצפון. מדובר בבני אדם שהגיעו בהתפתחותם לשלב שבו הפנימו את ערכי

האמת והטוב, כשהניצוץ הרוחי, האני הגבוה, פעיל וחי בישותם. רגש האשמה והסבל מהווים סימני היכר של היות האדם אלוהי וחופשי בגרעין מהותו.

המפגש עם הרוע בהיבטיו השונים ולקחת אחריות עליהם, מסמנים את המעבר מעבודה פסיכולוגית לעבודה רוחנית, שכן רק בהבנת מהותו הרוחנית של האדם אפשר להבין את הדינמיקה בין הרבדים הפסיכולוגיים המתגלמים באישיות מול האני

הם מהווים מפתחות לעבודה מודעת של התמרה, והאישיות היא הבמה שעליה אפשר לעשות עבודה מודעת זאת. התהליך דורש אומץ וכנות ובמהלכו אנו פוגשים היבטים קשים ושלייליים ולוקחים עליהם אחריות. מכאן שהסבל של האדם קשור אליו לחלוטין – לא כעונש, אלא כדחף שבא לקדם את האבולוציה שלו.

מבט לרוע שבתוכנו

דנה הגיעה אליי בשלב שבו הייתה בשלה לחדור את מהות רגש האשמה שלה. בעזרת הידע הביוגרפי, המכיר בערכו העמוק של רגש האשמה, חשפנו במסע ארוך ואמיץ מצדה היבטים פחות יפים באישיותה, היבטים שליליים ואף אפלים, כשהראשון בהם שהתגלה לדנה בצורה חווייתית, ערה ומפתיעה היה ההיבט האגואיסטי של אישיותה. היה מדהים להיווכח כמה פעיל היה היבט זה בעברה, ועם זאת כה מוסתר מתודעתה.

אפשר לראות לעתים באישיות הנוכחית, שאדם נותן הרבה מעצמו, מרבה להתנדב ולעזור לזולת, אפילו בצורה מוגזמת. אבל אם מכירים אותו היטב או אם הוא כן עם עצמו, ניתן להבחין בחלק מאוד אגואיסטי בתוכו, הבא לידי ביטוי, לדוגמא, בכך שהוא לא באמת מתחבר לצורך המיוחד של הזולת, אלא עושה רק מה שהוא רוצה, ושם את עצמו במרכז דרך הנתינה שלו. נדרשת חדות

אבחנה בזיהוי דינמיקה שכזו. למרות שאנשים מעריכים אותו על נתינתו, ואכן יש לו דחף לתת, בעומק לבו הוא מרגיש אשמה ובושה שלכאורה אינן מוסברות, עד שהוא מוכן להתבונן בהיבט האגואיסטי שפעיל בעומק אישיותו. מדהים לגלות כמה מוגנים חלקים אלה באישיות ובאיזו קלות האדם מזהה אותם אצל אחרים. התעוררות נפלאה מתרחשת כאשר האדם מסכים לראות צדדים אפלים בתוכו, מוכן להישיר מבט להיבטים של רוע בתוך עצמו, ואינו משליך אותם החוצה.

דרך אפשרית לחקירת הקרמה בגישה הביוגרפית תהיה הבנת הדינמיקה בין תכונות קוטביות. לדוגמא, תסריט אפשרי כבסיס לחקירה יכול להיות שאדם בגלגולו הקודם היה אישיות כוחנית, שהשיג את מטרותיו באגרסיביות והטיל מורא על סביבתו. בכל מערכות היחסים שלו הוא היה השולט, וראה את סביבתו כמשרתת את צרכיו. הוא לא היה ביחסים שוויוניים או באינטימיות רגשית, ולא היו לו רצון ויכולת לדיאלוג שוויוני עם הזולת. הוא הצליח מאד בהתנהגותו זו. נראה היה לו אך טבעי שתפיסת עולמו נכונה. במסע בין המוות ללידה החדשה, בשלב הקמלוקה, שבו האני חווה את הגלגול שזה עתה הסתיים דרך חוויית הזולת, לאור החוקיות המוסרית הקיימת בעולם הרוח, הוא חווה בכאב ובצער את הסבל שגרם לאנשים בחייו, וגם נוכח במחירים שהוא עצמו שילם בחוויית החיים כישות כוחנית. כתוצאה מכך, התעורר בו הדחף לחזור לחיים, לאותו מעגל של אנשים אותם פגש בגלגולו הקודם, ולתקן ולאזן את התנהלותו ואת חווייתו בעולם.

ייתכן ובחיים הנוכחיים, תהיה לאדם חוויית בדידות הנובעת מחוסר יכולת להיות בקשר רגשי שוויוני, ואפילו יחווה סבל שכרוך בדחף ליצור קשר ובאי-יכולת לממש זאת. בנסיבות חייו ייתכן ויתקיימו סיטואציות רבות שיגלמו פער בין רצונו להוביל ולהיות מספר אחד לבין המציאות, והדבר יסב לו תחושת חוסר אונים, כאב ותסכול. יחד עם זאת, כתוצאה מהדחף לתקן, המרכיבים הכוחניים לא יאפיינו את אישיותו בחיים הנוכחיים, אך הוא יהיה מאוד רגיש לנושא זה ותהיה לו יכולת חדה לזהות התנהגויות כוחניות אצל הזולת.

בחקירה הביוגרפית, אשר התנאים לה מבשילים

הדחף לשתף אחרים, לבטא את עצמה בעולם בדרך חדשה, והיא אכן ממשיכה למצוא דרכים לכך במעגלי חייה השונים.

כל משבר הוא למעשה שבר של האישיות, אך גם הזדמנות לשינוי. הוא מבטא צורך בהתפתחות. במשבר אמצע החיים צריך לבוא לידי ביטוי שינוי ביחס לאישיות שלנו ולתפיסות האישיות שלנו

גיל אמצע החיים

”כי הרוח מתבטאת בחיים לא על בסיס החומריות הבונה, אלא על היסודות של הפעילות החומרית ההורסת. באותו מקום שבו הרוח אמורה לפעול באדם, שם צריך החומר לפנות מקום לפעילותה.”
ד”ר רודולף שטיינר

בציר הביוגרפי, זמן אמצע החיים הנו נקודת מפנה, נקודה בה יש פוטנציאל או ללידה חדשה, המלווה בהתפתחות רוחנית, או להפך: בנקודה זו גובר המימד הפיזי בחיי האדם, והאדם ממשיך להיאחז בקיים, בגופו ובהרגליו. דרך זו מובילה, בדרך כלל, לאכזבה, שכן טבעו של הגוף שתהליכי ההזדקנות והבלייה רק יעמיקו.

נקודת אמצע החיים היא אב טיפוס לכל הביוגרפיה האנושית, אב טיפוס שאפיונו מוות ולידה מחדש. מוות הוא תמיד פרידה מהישן, כדי לאפשר לחדש להיוולד. כוחות החיים נותנים לאדם בילדותו ובנעוריו כוח טבעי, שהוא יכול להשתמש בו בלי להתאמץ, וכוחות אלה הולכים ומידלדלים ככל שהזמן עובר. במקביל, ככל שאנו מתבגרים, כוחות המוות הולכים ומתעצמים עד לנקודת המוות הסופית. אך המשוואה כאן אינה רק כוחות חיים מול כוחות מוות, שכן ככל שכוחות העבר, כוחות החיים הטבעיים, נסוגים, נוצר מרחב חדש אליו יכולים לחדור כוחות חדשים: כוחות העתיד. תהליך זה אינו אוטומטי. כוחות העתיד קשורים ביצירה של משהו חדש ונובעים מתוך אקטיביות מודעת. אקטיביות

במיוחד באמצע החיים, תיפתח בפניו האפשרות להתחבר במודע להיבטים הכוחניים הנסתרים שבתוכו, ומתוך חיבור זה, להבין באור חדש את הסבל שחווה. כך יהפוך לנגלה ציר מרכזי זה, כחוט מקשר בין אירועי חייו וחוויותיו. הוא יוכל לראות – ואולי אף להוקיר – כיצד, בכך שהדרך לתקשורת לא שוויונית וכוחנית נחסמה בפניו, מפגשים משמעותיים בחייו הובילו אותו לצורך לבנות כישורים של תקשורת בין-אישית שוויונית, ולצורך לפתח יכולת לאינטימיות רגשית. הוא יבין גם שכדי להשיג את מטרותיו, עליו לגלות בתוכו דרך חדשה של התייחסות לסובבים אותו ולעולם, ושלמעשה היכולת לדיאלוג שוויוני עם הזולת הנה נושא מרכזי בחייו. במידה ושאלת הייעוד עולה בו באמצע החיים, הפירות של תהליך חייו ושל תובנותיו יש בהם את הפוטנציאל להוביל אותו למציאת ייעודו, שכן ייעוד קשור בנתינה ייחודית לעולם, והיכולת לנתינה ייחודית קשורה להתמרה של הנושאים אותם הכיר הכי טוב בחייו.

המפגש עם הרוע בהיבטיו השונים ולקחת אחריות עליהם, מסמנים את המעבר מעבודה פסיכולוגית לעבודה רוחנית, שכן רק בהבנת מהותו הרוחנית של האדם אפשר להבין את הדינמיקה בין הרבדים הפסיכולוגיים המתגלמים באישיות מול האני. האני, הניצוץ הרוחי הנצחי באדם, המהווה את גרעין מהותו והופכו ליוצר של חייו. בעבודה זו, האדם חווה את האני היוצר בתוכו כמעצב את עולמו, את גורלו ואת גורל העולם באופן חופשי ומודע.

עוד כמה מילים על דגה: אחרי ההפתעה, הזעזוע והכאב, הגילוי של ההיבט האגואיסטי בתוכה יצר חוויה של הקלה, ונוצר מרחב פנימי חדש בתוכה. היה זה מרחב מואר יותר, פתוח, שפינה מקום גם לשינויים מעשיים בחייה. דגה הייתה כלכלנית במקצועה, בעלת חשיבה לוגית טובה. כדי לעבור את התהליך של העמקה בהבנת רבדי אישיותה, נדרש מדגה לעבור שינוי באופן חשיבתה את המציאות. היה עליה לעבור מחשיבה אינטלקטואלית גרידא לחשיבה המסוגלת להבין תהליכים נפשיים ורוחניים, ולהבין את החוקיות השונה הנמצאת בבסיסם. איכות חדשה זו שנוצרה בתוכה יצרה בדגה את

של יצירה פועלת תמיד נגד האוטומטיות, ולכן היא דורשת מאמץ. דווקא בגלל היחלשות כוחות החיים בנקודת אמצע החיים, יש אפשרות לחופש רוחני, לבחירות חדשות, להתפתחות רוחנית. העבר – כל מה שלמדנו, הותנינו, הושפענו, עוצבנו – הולך ונחלש. ואז, העתיד, כוח היצירה וכוח הרוח יכולים להתעצם ולתפוס את מקומם. אם יש לאדם באמצע החיים יכולת לגעת בחוויית הישות הרוחנית שבו, לזהות עצמו עם הכוח היוצר בתוכו, האני הרוחי, נוצר פוטנציאל לחוות תחייה, מעין לידה שנייה. לידה זו קשורה למספר נקודות היפוך שהעיקרית שבהן תוארה במאמר זה בהרחבה, שינוי היחס לאישיות של עצמנו.

בתחילת שנות העשרים נעשית בחירת המקצוע לפי שיקולים של מה נחוץ לי ולמה אני זקוק, מזווית "מה ייתן לי העולם?" בנקודת אמצע החיים עולה הפוטנציאל לשינוי, שעיקרו "מה אני יכול לתת לעולם?" שאלת הייעוד עולה כשאלה פנימית עמוקה

המשבר כהזדמנות לשינוי

בין גילאי 20 ל-40 אנו בונים את האישיות שלנו בעולם: מעמד, דעות, מקצוע, זהות. אישיותנו מתבססת בחלקה הגדול על כוחותינו וכישרונותינו. אנו מאוד אוהבים אותה ומאוד מזדהים איתה, בייחוד אם היא משרתת אותנו. אך אם ניצמד אליה עד סוף ימינו, נתרחק מהאפשרות להשתנות. כל משבר הוא למעשה שבר של האישיות, אך גם הזדמנות לשינוי. הוא מבטא צורך בהתפתחות. במשבר אמצע החיים צריך לבוא לידי ביטוי שינוי ביחס לאישיות שלנו ולתפיסות האישיות שלנו. תפיסותינו הישנות מבטאות את המוגבלות שלנו, ואם ניצמד אליהן, לא נוכל לפגוש מהות חדשה, ביטוי מלא ומודע יותר של האני בתוכנו. ההיפוך בא לידי ביטוי בהסתכלות על האישיות דרך הכלים של הרוח, שאלת האמת, הטוב והרע.

כדי להמשיך ולהתפתח, אנו צריכים להיפרד מדבר שבנינו בהשקעה כה רבה. כשאנו מפסיקים להזדהות עם האישיות הקודמת אנו חווים פרידה הדרגתית ממנה – זה המוות הקטן.

ההיפוך בשינוי היחס לאישיות הנו ההיפוך המרכזי באמצע החיים, והוא עובר דרך מספר ערוצי טרנספורמציה, שכל אחד מהם עולם ומלואו:

- * **ברגש**, אנו עוברים מהצורך לקבל לנתינה. הנפש מכינה את הכלי כדי לאפשר את הנתינה מתוך הרוח.
- * **במחשבה**, מתרחשת התרחבות, ממחשבה אינטלקטואלית לוגית למחשבה אינטואיטיבית אשר יכולה לחדור תהליכים וחוקיות רוחניים.
- * **ברצון**, אנו משחררים את הרצון הקשור בהשקעה, עשייה, מאמץ, ולומדים את סוד הוויתור.

המעבר ממקצוע לייעוד

מאפיין נוסף של תקופת אמצע החיים הנו שינוי היחס בינינו לבין העולם. היפוך זה קשור לשאלת הייעוד. בדרך כלל, בתחילת שנות העשרים נעשית בחירת המקצוע לפי שיקולים של מה נחוץ לי ולמה אני זקוק, מזווית "מה ייתן לי העולם?" בנקודת אמצע החיים עולה הפוטנציאל לשינוי, שעיקרו "מה אני יכול לתת לעולם?" שאלת הייעוד עולה כשאלה פנימית עמוקה. היכולת לעמוד מול שאלה זו, קשורה לקול פנימי שתופס את מקומו מול כוחות החיים המתמעטים. האדם מתבונן על הפירות הייחודיים של מהלך חייו, על הסבל הייחודי שלו ורוכש תמונה מעמיקה של היכולת שלו להתמיר כל זאת לנתינה ייחודית.

מכאן שלא מדובר בשינויים חיצוניים גרידא, של עזיבת כל הקיים והפלגה למחוזות רוחניים עלומים במזרח, או שיבה לחיקן הבטוח של תורות רוחניות, אלא בשינוי פנימי עמוק, שמוצא את ביטוייו גם במימד החיצוני. שינויים בגיל זה קורים, גם בלי התייחסות למימד הרוחני, וידועים כמשברי גיל הארבעים. הייעוץ הביוגרפי מרחיב את ההתבוננות בתמונה הפסיכולוגית דרך סוד הזמן, ומאפשר להאיר אותה באור חדש.

הדרך למציאת הייעוד מחייבת התייחסות מיוחדת, היות ושאלה זו עולה הן מתוך הבנת

הנו רחב ואין סופי. חיים מתוך חיבור לייעוד - שהינם זכות גדולה מאוד - חלקם ביטוי לזרעים אשר הבשילו במהלך החיים הנוכחי, וחלקם הכנה לגלגולים שהעתיד טומן.

הנקודה המרכזית בגיל אמצע החיים היא תהליך ההיפוך ביחס לאישיות שלנו. תהליך זה הנו המפתח החשוב ביותר למרחבים העצומים ולחויית חיים מופלאה ומפתיעה אשר מתגלית. בבסיסה חויית החופש המתהווה

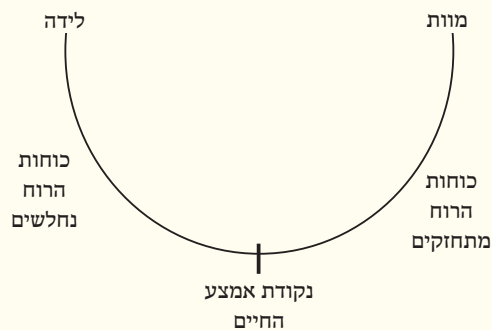
מהותו של הציר המרכזי בחיינו, המתבהר בייחוד מאמצע החיים ואילך, והן מתוך ההבנה שהייעוד קשור לנתינה לעולם. אם כן, פרט לעבודה האישית הקשורה בחיבור לרוח, בשאלת הייעוד יש להבין את בקשת העולם ומה נדרש מאתנו מתוך הבנה זו. העולם כ"שותף" להחלטה צריך גם "לדבר".

איך לפתח יכולת להקשיב למתבקש? איך להבין את המסרים המגיעים מן העולם? איך להגיע להחלטה דרך סוד הווייתור ברצון? ייתכן שהתהליך יהיה ממושך ויחייב פיתוח והתאמנות בהתייחסויות וביכולות חדשות.

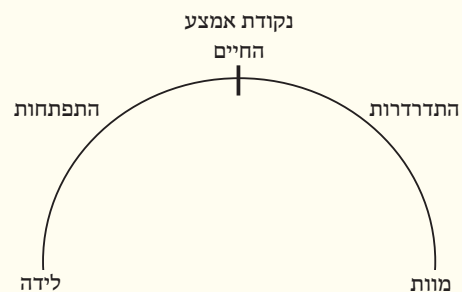
הנקודה המרכזית בגיל אמצע החיים היא תהליך ההיפוך ביחס לאישיות שלנו. תהליך זה הנו המפתח החשוב ביותר למרחבים העצומים ולחויית חיים מופלאה ומפתיעה אשר מתגלית. בבסיסה חויית החופש המתהווה והמאפשרת תנועה, שבה ניתן להגביה עוף. מנקודה זו מגלים את העבר מחדש, פועלים בהווה במיקוד ובדיוק, וחווים שהעתיד

גלי אדר היא יועצת ביוגרפית ומנהלת בית הספר לייעוץ ביוגרפי "אם החיטה" galiadar1@walla.co.il

תאור תהליך החיים מנקודת מבט רוחנית

תאור תהליך החיים מנקודת מבט ארצית

שילוב שתי נקודות המבט

